

Ministerie van Justitie

Directoraat-Generaal Wetgeving, Internationale Aangelegenheden en Vreemdelingenzaken

Postadres: Postbus 20301, 2500 EH Den Haag

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Bezoekadres
Schedeldoekshaven 100
2511 EX Den Haag
Telefoon (070) 3 70 39 11
Fax (070) 3 70 79 31
www.justitie.nl

Onderdeel	Directie Vreemdelingenbeleid	Bij beantwoording de
Datum	11 juni 2007	datum en ons kenmerk
Ons kenmerk	5489348/07	vermelden. Wilt u slechts
Onderwerp	Juridische vergelijking vertrek met onbekende bestemming en Dublinclaim in het kader van de regeling ter afwikkeling van de nalatenschap van de oude Vreemdelingenwet	één zaak in uw brief behandelen.

Tijdens het plenaire debat op 7 juni jl. met uw Kamer over de regeling ter afwikkeling van de nalatenschap van de oude Vreemdelingenwet en het bijbehorende bestuursakkoord met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten is uitgebreid gesproken over de voorwaarde in de regeling inzake het ononderbroken verblijf hier te lande sinds 1 april 2001. In dit kader is in het bijzonder gesproken over 'Dublinclaimanten' en vreemdelingen die met onbekende bestemming zijn vertrokken. Omdat ik in de regeling heb neergelegd dat vreemdelingen met een 'Dublin claim-in' geen verblijf wordt verleend, hebben verschillende van uw leden gevraagd om een juridische vergelijking tussen genoemde twee groepen vreemdelingen. In deze brief doe ik mijn toezegging om deze vergelijking te maken gestand.

In het debat hebben wij gesproken over de regeling in relatie tot de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ook wel genoemd de Dublinverordening (Pu L 50 van 25 februari 2003). Deze verordening heeft als doelstelling zo snel mogelijk te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, om zo te voorkomen dat misbruik wordt gemaakt van de asielpcedures doordat verschillende asielverzoeken in verschillende landen worden ingediend. Het algemene beginsel luidt dat slechts één enkele lidstaat verantwoordelijk zal zijn voor de behandeling van een asielverzoek. Daarom is de lidstaat waar de asielzoeker het eerst inreist, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

In de praktijk betekent dit dat wanneer de lidstaat die een asielverzoek heeft ontvangen en van mening is dat hij op basis van de verordening niet verantwoordelijk is voor de behandeling ervan, de lidstaat die hij verantwoordelijk acht om overname kan verzoeken. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname, wordt de asielzoeker hiervan met redenen omkleed in kennis gesteld en wordt aangegeven in welke lidstaat het verzoek moet worden ingediend.

Blijkens de artikelen 4, vijfde lid, en 16, vierde lid, Dublinverordening eindigt de verantwoordelijkheid wanneer de vreemdeling ten minste drie maanden buiten het Dublingebied heeft verbleven, wanneer door een andere Dublinlidstaat een vergunning is verleend of wanneer de verantwoordelijk lidstaat de uitzetting heeft geëffectueerd.

Daarnaast hebben wij in het debat van 7 juni jongstleden vreemdelingen besproken die met onbekende bestemming zijn vertrokken. In zijn algemeenheid kan worden gesteld dat deze groep vreemdelingen zich onttrekt aan het (toe)zicht van de overheid door in de Nederlandse samenleving een illegaal bestaan te kiezen, door te vertrekken naar een derde land, of terug te keren naar het land van herkomst.

Door zich aan het toezicht van de overheid te onttrekken heeft de vreemdeling bewerkstelligd dat de overheid geen verantwoordelijkheid heeft kunnen nemen voor het vertrek van deze vreemdeling.

In het Coalitieakkoord van 7 februari 2007 is onder andere neergelegd dat een verblijfsvergunning wordt verleend aan vreemdelingen die een eerste asielverzoek hebben gedaan vóór 1 april 2001 en vóór 13 december 2006 in de opvang van het project terugkeer verkeerden (oorspronkelijk project en zij-instroom) en alsnog in procedure waren verwikkeld, onderscheidenlijk nog niet waren uitgestroomd, dan wel Nederland nog niet hadden verlaten of daaruit waren verwijderd (etc.). Dit vertaalt zich in de regeling naar de voorwaarde dat de vreemdeling ononderbroken in Nederland moet zijn verbleven sinds 1 april 2001.

Doordat de voorwaarden van de regeling op deze wijze zijn geformuleerd wordt een hernieuwde instroom van vreemdelingen die met onbekende bestemming zijn vertrokken uitgesloten. Het ononderbroken verblijf in Nederland is dan ook één van de belangrijkste uitgangspunten van de regeling en de kern van het politieke en maatschappelijke debat dat over de hier bedoelde groep asielzoekers is gevoerd.

Overigens, indien een vreemdeling Nederland is ingereisd, daarna is doorgereisd naar een andere lidstaat om daar asiel aan te vragen en op grond van een Dublin-claim hier te lande alsnog vóór 1 april 2001 een asielverzoek heeft ingediend, komt hij in aanmerking voor verblijf op grond van de regeling als hij hier sindsdien ononderbroken heeft verbleven.

Wat betreft de juridische vergelijking tussen de vreemdeling die met onbekende bestemming is vertrokken en de vreemdeling met een Dublin claim-in, merk ik het volgende op.

Het betreft hier twee groepen die elkaar deels overlappen. Immers, een vreemdeling ten aanzien van wie een claim wordt ontvangen, zal veelal daarvoor als 'met onbekende bestemming vertrokken' zijn geregistreerd.

De vreemdeling die met onbekende bestemming is vertrokken, kan in aanmerking komen voor verblijf op grond van de regeling indien hij hier te lande heeft verbleven sinds 1 april 2001. Dit verblijf wordt aangenomen wanneer de burgemeester van een gemeente een verklaring afgeeft omtrent het verblijf en er bij de IND geen gegevens van het tegendeel zijn.

Indien een vreemdeling na 1 april 2001 aantoonbaar in het buitenland heeft verbleven is van ononderbroken verblijf geen sprake. Indien een vreemdeling bij Nederland is geclaimd door een andere staat, betekent dit dat de vreemdeling Nederland heeft verlaten. Binnen het kader van de regeling kan dan geen verblijf worden verkregen. Het loslaten van dat aspect zou een breuk zijn met één van de belangrijkste uitgangspunten van de regeling. Voorts past het ook inhoudelijk niet om hier een uitzondering te maken. De betreffende vreemdeling kan soms jaren buiten Nederland hebben verbleven voordat hij in een Dublin-lidstaat is aangetroffen en is geclaimd op Nederland. Daarbij hebben deze vreemdelingen er zelfstandig voor gekozen Nederland te verlaten en in een andere Dublin-lidstaat te verblijven. Er zullen ook vele vreemdelingen zijn die al jaren buiten Nederland verblijven in een Dublin-lidstaat en die daar nimmer zijn aangetroffen en geclaimd. Ik meen dat er onvoldoende onderscheid is tussen deze groepen om een verschil in beoordeling te rechtvaardigen. Daarbij kan ook de vraag worden gesteld of er een significant verschil is tussen vreemdelingen die bijvoorbeeld in Spanje hebben verbleven dat bij Dublin is aangesloten of in Zwitserland dat niet is aangesloten.

Een andere reden om geen uitzondering te maken voor personen die op grond van een claim-in naar Nederland zijn teruggekeerd is gelegen in de eerder genoemde artikelen van de verordening inzake de beëindiging van de verantwoordelijkheid. Een vreemdeling die minder dan drie maanden buiten het Dublingebied heeft verbleven kan nog altijd worden geclaimd bij de verantwoordelijke lidstaat, voorzover geen actieve uitzetting heeft plaatsgevonden.

Het kan derhalve gebeuren dat een vreemdeling Nederland zelfstandig heeft verlaten en wellicht zelfs is teruggekeerd naar het land van herkomst om vervolgens na korte tijd (in elk geval binnen drie maanden) terug te keren naar bijvoorbeeld Duitsland. In dat geval zal Duitsland de vreemdeling nog steeds bij Nederland kunnen claimen.

In het geval ook bij een Dublin claim-in een vergunning op basis van de regeling zou moeten worden verleend, zou deze vreemdeling verblijf krijgen.

Tegelijk zou de vreemdeling die Nederland zelfstandig heeft verlaten en wellicht zelfs is teruggekeerd naar het land van herkomst om vervolgens na korte tijd terug te keren naar Nederland geen vergunning krijgen. Er is dan immers geen sprake van ononderbroken verblijf en evenmin van een Dublin claim-in.

Dit verschil in behandeling is niet goed te verdedigen.

Ik wil daarbij benadrukken dat de beschreven situaties geenszins theoretisch zijn, maar dat deze situaties zich in de praktijk ook voordoen.

Gezien het bovenstaande meen ik dat een breuk met het nu neergelegde uitgangspunt inzake Dublin in belangrijke mate de gekozen systematiek van de regeling aantast en dat er tevens geen inhoudelijke reden bestaat om de regeling op dit punt aan te passen.

De verantwoordelijkheid die Nederland inzake Dublin heeft is de verantwoordelijkheid voor het asielverzoek van deze vreemdelingen. Aangezien het asielverzoek in deze gevallen al is afgewezen, resteert de verantwoordelijkheid voor de terugkeer. Deze verantwoordelijkheid zal ik ook nemen door middel van facilitering van de vreemdelingen door de Dienst Terugkeer & Vertrek. Daarbij zal sprake zijn van een persoonsgerichte aanpak, waarbij steeds oog wordt gehouden voor humane aspecten en schrijnende gevallen.

De Staatssecretaris van Justitie,